

ZEYNEP PAFTALI

Nergis Zamanı

2024 Turgut Özakman İlk Roman Ödülü

BİLGİ YAYINEVİ

*Beni elimden tutup
nergislerin açtığı yere götüren
Vieri'ye...*

PROLOG

Bir Dünya Düşünce

KADIN

Bir bateri solo: Ritmik, düzenli, hep aynı grupla biten. Trum trum, tram tram, tutum tum beng!

Sıkışık, çok sıkışık. Dairemin içinde dönüp duruyorum. Etrafım yuvarlak değil köşeli, ritim grubu köşeli. Evimin köşeleri ruhuma batıyor, nefes alamıyorum.

Bana bir yer lazım. Uzakta, insanların, gereksiz düşüncelerin ve hayatın yakalamayacağı, yakalanamayacağım, tutulamayacağım, tutulup kalmayacağım bir yer. Dokunulmaz ve görünmez olmaya, hayale dönüşmeye, tanınmadan ve bilinmeden süzölmeye...

Birikmişler var. *Bir dünya düşünce!* Evet, anlatılacaklar var, içe sığmayanlar, nereden anlatmaya başlanacağı bilinmeyenler, beni tutup çekenler, dilimin ucunda bitip bir türlü bitmeyenler, taşanlar ve taşkınlar... Taşırınlar var. Sabrımı taşırınlar, etrafımı saranlar, *bir de sarıp kucaklayamayanlar*. Bunaltanlar, insani dokunuşlara ırak kalanlar, sıkıanlar, boğanlar...

İçimde hep aynı solo: Dağınıklıktan doğup tek bir ritim grubunda buluşan, sonra tekrar parçalanan, yıllardır, aralıksız, tekrar tekrar kafamda çalıp duran. Trum trum, tram tram, tutum tum beng! Kapının ısrarla vuruluşu gibi, benim vuruluşum gibi. Mahalle arasında patlayan birkaç tüfek, bir tabanca, düşen bir füze, çokça gaz fişegi, misil, misilleme, hak arayışları, arayıp

bulunamayışları, sokağa çıkamayıp evde hapis kalışlarım, *içinin derinliklerinde hep yaralı kalışlarım.*

Koşup açınca kapının ardı boş. Boşluğun soğukluğu, soğukta yankılanan hep aynı ritim grubu: Trum trum, tram tram, tutum tum beng! Bir caz davulcusu, histerik, obsesif, aynı hızda çalan, şaşırmış gibi doğaçlayan ama şaşmadan ilerleyen. Hayatımın köşesinde bir görünüp bir görünmeden, kendini bir tek bana hissettiren. Sokaktaki korna sesleri arasında, insanlar arasında, ilişkiler ve ilişmeyenler arasında sesini duyurup beni kaygılara boğan, hep aynı biten o ritim grubu: Trum trum, tram tram, tutum tum beng! Baskıda, baskı altında tutanda ve yeterince üstüne basılıp vurgulanmayanda. Dokunulmaz yanlarımın dokunulup parçalanışında, insanlığın paramparça oluşunda, kırılışında, kıramayışında, arayıp bulamayışında, her arandığımda bulunuşumda. Eteğimin ucunda, dekoltemdeki gözlerde, telefonumun çalışında, çalmayışında, bir çalıp bir çalmaz oluşunda, trafikte ezilmeme derdinde, sırayı kaptırmama açgözlülüğünde, kendimi sürekli korumam gerektiği hissinde, üretmekle yanıp üretememekten çıldırışımda. Trum trum, tram tram, tutum tum beng!

Duvarları yıkıp, yeni pencereler açıp kafamı uzatasım, bağırasım, belime kadar sarkasım, kimsenin tutmayacağını bilsem de atlayasım, zemine değip yerin pisliğine aldırmadan hayatın pisliğinden kaçasım var.

Bir korku, kötü bir şeyler olacağına dair bir kaygı, sonra bir kaygı daha ve bir kaygı daha ve bir kaygı daha... Her kaygı siyah bir tül, istenmeyen bir duvak başımdan aşağı geçen... Toplumsal baskılarla kadınlığımdan utandırılışım.

Benden doğan ama benim dışımda yürüyen bir hayat gözlerimin önünde. İlerleyen, akan, çağılayan ama çoğalamayıp yerinde sayan: Trum trum, tram tram, tutum tum beng!

Bir rüzgâr lazım, bir fırtına, bir kasırğa; içimi sakinleştirmek için, içimdeki benin sınırsız düşüşünü durdurmak için. Terk edilmişlerimi, yalnız kalışlarımı, sırt çevrilişlerimi, ihanetleri ve gafil avlanmaları unutmak için; kendimi yeniden sevdiğim şeylere verebilmek için, kendime dönüp köklenmek için, içimdeki karmaşayı durdurmak için bilinmeze gitmek, tek başıma bir yere sığınmak, çözümleyene ve anlatana kadar saklanmak...

Anlatacak bir yöntem gerek; manifestolara, açıklamalara, itıştırilmelere gerek duymayan, doğal bir akışla tutukluğu kıran, araya bariyer koymayan bir dille susamışken suya yürür gibi... Tepeler gerek, dağlar gerek, yeşil gerek, alabildiğine yeşil gerek, yeşermek gerek, doğmak gerek, büyümek gerek. Griden nasibini almamış toprakların kahvesini yeşile döndüren çimler gerek, üşütmeyen şehir yerine donduran doğa gerek. İnsan soğukluğunun içe işlemediği, soğukun sadece havada hissedildiği, bir zamanlar ihtiyaç duymadan yanından geçip gittiğim, şimdi ihtiyacıyla yandığım boş alanlar gerek. Bir de okyanus gerek. Metceziyle içimdeki dalgaları yutacak, uçsuz bucaksız, beni kendi parçası yapıp kucaklayacak bir okyanus; okyanus kenarında küçük, bana ihtiyaç duymayan, hayatın yüzyıllardır aktığı, benim bir zamanlar kenarına dokunduğum ama parçası olmadığım bir kasaba; kasabada bir oda, odada bir kadın, *sen*, beni arayışında bensiz kalmaya ihtiyaçla dönüp duran ben.

Korkunun aynası titremeler, titreşimler, ayak bileklerimde zincirler, toplumun vurdukları, vurulanlar, *anlatmalı!* Baskı, baskın, vahşet, kan, kopmuş uzuvlar, başa gelen travmalar, *en çok da travmalar!* Kopma isteği, insanları koparma isteği, ya benden koparlarsa endişesi, kopsalar kurtulurum huzuru, *anlat, hepsini anlat!*

Bir kurtuluş, bedeni yaran ağıtlardan sıyrılış... Çocukken düşüp dizlerimin sıyrılması, kanaması, kabuk bağlaması, yeni bir ten yaratması gibi olup biten bir dönüşüm. Beyni yüz seksen

derece döndürüp taze çiçekler açtıran bir hal, bu haldeki doğurganlık, doğumun canlılığı, hayata tutunuş, gerçeğime dönüş, ölüme karşı yaşama özlemiyle haykırış!

Yüreğimi aktaracak ve akıtacak temiz, boş, sonsuz sayfalar... Çıldırmaya meyil, çılgınlığa sevgi, sevginin parçalanışı, kavruluşum, yanıp kül oluşum, belki sonunda uykuya kavuşuşum, yenden ben oluşum. Atılmaya cesaret edilen bir adımla gelen başlangıç, korkulardan uzaklaşış, vahşete veda: Trum trum, tram tram, tutum tum beng!

BİRİNCİ GÜN

Güzel Bir Gün Olacaktı

RESEPSİYONİST

Güzel bir gün olacaktı. Resepsiyonun arkasına geçti, evrak odasının kapısını açtı, kapının arkasında asılı duran sağ alt kenarı kırık aynada kendine baktı. Kravatı düzgündü, tıraşı kursosuzdu, cildi parlıyordu, yalnız saçlarının bir yanına yeterince jöle sürememişti. Havaya kalkmış tutamı dikkatlice diğerlerinin altına sıkıştırdı, tutam yerinde durmayıp geri fırladı. Kaşlarını çattı, hızla kapıyı kapattı. Saçına takılıp sinirlerini bozmayacaktı.

Müziği başlattı. İnsanı nostaljik mutluluklara sürükleyen Fransız şarkıları, birbirine bağlı inşa edilmiş lobi ve yemek salonunu doldurdu. Lobinin penceresine gitti, gülümseyerek dışarıyı izlemeye başladı. Sabah teslimatını yapanlar çeşitli kutuları el arabalarına yüklemiş, bahçenin önündeki yaya yolundan geçiyorlardı. Ek binadaki Sahil Süiti'nin perdeleri henüz açılmamıştı, Orta Yaşlı Çift hâlâ uyuyor olmalıydı. Derin bir nefes aldı. Bu, fazla telaş yaşamadan geçireceği son sabahtı. Paskalya tatili curcunasıyla otel ve restoran, akşama doğru kalabalıklaşmaya başladılar. Yine de müşteriler artacağı için sevindi; kışın soğuk yalnızlığı geçmek üzereydi, yazın mutlu canlılığı yakındı.

Doğu kapısı açılıp kapandı. Gözü her saati farklı bir kuş ötüşünün bildirdiği duvar saatine gitti, aslında gitmesine gerek yoktu, dokuzun kuşu çoktan ötmüştü, Aşçı yine geç kalmıştı ama neyse ki Orta Yaşlı Çift kahvaltıya gelmeden mutfağa teşrif edebilmişti. Aşçı'nın sesli sesli esnemesi lobiden bile duyuluyor-